

LINCOLN ROCKWELL: ŽIVOT NACIONÁLNÍHO SOCIALISTY

William L. Pierce

LINCOLN ROCKWELL: A NATIONAL SOCIALIST LIFE

By William L. Pierce

LINCOLN ROCKWELL: ŽIVOT NACIONALNÍHO SOCIALISTY

napsal William L. Pierce

Osmnáctého června 1945, něco přes šest týdnů po smrti Adolfa Hitlera, Rudolf Hess napsal v dopisu své manželce z vězeňské cely následující slova: „Lehce si představíš, jak často se během posledních mála týdnů mé myšlenky obracely k létům předešlým: do historie této čtvrtiny století, která se pro nás koncentrovala do jednoho jména, období plného těch nejužasnějších zážitků. Historie neskončila. Dříve či později naváže na nitky, zdánlivě navěky přerušené, a uplete z nich nový vzor. Lidský prvek už zmizel a žije jen v paměti. Velmi málo lidí bylo poctěno tak, jako jsme byli my, účastnit se od úplných začátků vzestupu jedinečné osobnosti, skrz radost a smutek, naděje a nesnáze, lásku a nenávisť a všechny projevy síly a také skrz všechna ta malá znamení lidské slabosti, bez kterých není nikdo opravdu hoden lásky...”

Dokonce i když měl člověk privilegium být svědkem zjevení se oné ohromné síly, může pro něj být mimořádně obtížné ono zjevení adekvátně popsat slovy, a tak vykreslit pravdivý obraz jedinečné a velké osobnosti. A pokud se člověk nepodílel na růstu takové osobnosti čtvrt století, ale méně než dva roky, je to obzvláště obtížné. Pak by bylo zbytečné očekávat příběhy, které odráží skutečnou velikost tohoto muže. Tato velikost se nejlépe odrazí v naplnění jeho životního díla v budoucích letech. Teď však můžeme aspoň doufat, že si připomeneme obraz muže, ačkoliv může být nedokonalý a neúplný, jenž bude inspirovat ty Nacionální Socialisty, kteří neměli čest znát ho osobně.

GEORGE LINCOLN ROCKWELL se narodil 9. března 1918 v Bloomingtonu, v malém zemědělském

městě s těžbou uhlí uprostřed Illinois. Oba jeho rodiče byli divadelní umělci. Jeho otec, George Lovejoy Rockwell, byl osmadvacetiletý estrádní komik anglicko-skotského původu. Jeho matka, rozená Claire Schade, byla mladá německo-francouzská baletka z rodinné taneční skupiny. Jeho rodiče se rozvedli, když mu bylo šest let. Během několika dalších let žili on a jeho mladší sourozenci střídavě s matkou i otcem. Mladý Rockwell prožil větší část svého mládí v Maine, na Rhode Island a v New Jersey. Jeho otec se usadil v malém pobřežním městě v Maine a Rockwell přes léto pobýval tam; navštěvoval školu v Atlantic City a později, v průběhu zim, v Providence. V pozdějších letech rád vzpomínal na letní dny strávené na plážích Maine, na turistiku v lesích

nebo na prozkoumávání zátok a úžlabin na pobřeží se svou plachetnicí, kterou si sám postavil ze starého člunu. Rockwell během těchto ranných let strávených s otcem získal doživotní lásku k plachtění a k moři.

Kromě toho, že cestoval trochu víc než průměrné dítě, lze v jeho dětství těžko nalézt cokoli neobvyklého. Nežil ve velké chudobě ani ve velkém bohatství; měl láskyplný vztah s oběma rodiči, navzdory jejich rozvodu; byl zvědavé a zdravé dítě a nezdá se, že by v jeho dětství existoval důkaz o jakémkoliv dlouhotrvajícím neštěstí či disharmonii. Jestliže později vzpomínal s větším potěšením na časy strávené se svým otcem nežli se svou matkou, může to být přisuzováno buď větším příležitostem uspokojit své mladistvé touhy po dobrodružství, které život na pobřeží Maine narozdíl od města nabízel, nebo skutečností, že jeho matka žila s despotickou sestrou, se kterou se mladý Rockwell neměl příliš rád.

Už jako chlapec se vyznačoval těmi charakterovými vlastnostmi, kterými se později odlišoval od průměrných lidí. Jeho nejvýraznější vlastností byla schopnost reagovat na výzvy. Když malému Rockwellovi řekli, že je věc neuskutečnitelná, že to jednoduše nejde, probudilo se v něm neodolatelné rozhodnutí udělat to. Popisoval zážitek z deseti let, který tento aspekt jeho charakteru dokládá.

Dětský gang, tvořený rabiáty ze střední školy, kterou navštěvoval na předměstí Atlantic City, si ho jednou našel venku. Dozvěděl se, že ho chytí a hodí do studeného oceánu a že by se měl vzdát a podrobit, protože odpor by byl marný. On se však namísto toho celému gangu útočnicků na pláži zuřivě bránil,

divoce bušil pěstmi, kopal nohama, škrábal a kousal tak dlouho, až ostatní chlapci nakonec od svého cíle hodit ho do vody upustili a uchýlili se ošetřit si svá zranění.

Později jako teenager zjistil, že ho výzva bouřlivého moře ovlivnila stejně jako výzva mladistvého gangu. Tehdy, když ostatní chlapci vozili své lodě do přístavu, protože voda byla příliš bouřlivá, mladý Rockwell nacházel v plavbě své největší potěšení. Nic nemiloval tolik jako zvětšování své síly a schopností v boji proti divokým žvlům. Jak se zvedal vítr i vlny, jeho mysl zápolila s kormidlem a plachtovím kymácející se lodí. Byl promočen vodní tříští a zmítán divokými poryvy větru v zádech, do kterého křičel v naprostém smyslovém opojení.

Tato mimořádná houževnatost jeho povahy – nazvěte to bojovým duchem, chcete-li – spolu s absolutní fyzickou neohrožeností, která ho vedla do mnoha nebezpečných a nerozvážných kousků jako chlapce, mu dávala silnou vůli jako muži. Díky ní šel bez váhání do akcí, které obyčejní lidé podstoupit nedokáží; během celého svého života mu umožňovala volit takové jednání, o kterém mu jeho rozum a cit řekli, že je cestou tím pravým směrem, bez ohledu na oběti; a nakonec mu poskytla sílu čelit výzvám a zůstat sám proti celému světu, když zřetelně viděl, že tento svět jde špatnou cestou. Právě jeho povaha je klíčem k tomuto muži.

Další dva charakteristické rysy, které se u něj projeví už ve chlapeckém věku, byly obrovská zvědavost a přísná objektivita. Svou zvědavost, stejně jako umělecké nadání, projevující se u něj už v ranném dětství, přisuzoval svému otci, který těmito rysy také vynikal, ale zdroj jeho rebelantského a nezkrotného ducha se hledá hůř. Zdá se, že byl produktem vzácné a nahodilé kombinace genů, díky kterým měl značně odlišnou povahu než jeho přímí předci.

Na sklonku roku 1938 nastoupil na Brown University jako student prvního ročníku. Jeho hlavním oborem byla filozofie, ale také se velmi zajímal o přírodní vědy. Využil možnost pracovat na studentských časopisech, a tím cvičil své nadání pro kreslení a tvůrčí psaní. Kromě školy, novinářiny a uměleckých aktivit si našel čas také na honění sukni a vysokoškolské sporty, včetně lyžování a šermu; stal se členem šermířského týmu Brown University.

Na Brown University se poprvé přímo setkává s moderním liberalismem. Zapsal se do kursu sociologie s naivním očekáváním, že by zde, stejně jako v geologii a psychologii, mohl najít vědecké základy jak lidského vědomí, tak základních principů lidského sociálního chování.

Postupně začíná odhalovat hluboký rozdíl mezi postojem sociologů a geologů k jejich předmětům a je jím zklamán a zmaten. Zatímco autoři jeho učebnic geologie velmi pečlivě upozorňovali, že je ještě mnoho věcí ohledně historie a struktury Země doposud neznámých, nebo známých jen nedokonale, existovaly zde naprosto jasné základní myšlenky a fakta, na kterých je tato věda založena. Profesori geologie i autoři učebnic geologie se upřímně snažili předložit tyto myšlenky a fakta studentovi systematickým způsobem v naději, že mu pomůžou lépe pochopit podstatu planety, na které žije.

V sociologii byly základní principy mnohem neuchopitelnější. Nejvíce ho neznepokojovala ani tak složitost celého konceptu, jako podezření, že se záměrně „kalí voda“. Zdvojnásobil proto své úsilí dostat se ke kořenům tohoto předmětu, nebo alespoň pochopit, kam náznaky, narážky a nepřímé výzvy vedou: „Byl jsem zahrabaný ve svých knihách sociologie, pevně rozhodnutý zjistit, proč se nemůžu dostat k jádru věci.“

Rovnostářská představa, že očividné rozdíly mezi schopnostmi jednotlivců a evolučním vývojem různých ras mohou být vysvětleny téměř výlučně vlivem současného prostředí, a že vrozené rozdíly ve kvalitě lidských bytostí, které by stály za zmínku, neexistují, byla v jeho učebnicích sociologie vedoucí ideou.

„Byl jsem dost smělý na to, abych se zeptal profesora Bucklina, jestli je to ideový směr, ale on se strašně rozzlobil. Bylo mi řečeno, že je nemožné dělat jakékoliv zevšeobecnění, ačkoli všechno, na co jsem se ptal, byla základní idea, pokud v sociologii vůbec nějaká je. Začínal jsem vidět, že sociologie se odlišuje od všech ostatních předmětů, jaké jsem kdy měl. Některé myšlenky přiváděly učitele k mrtvici, zvláště ty naznačující, že někteří lidé jsou mizerný biologický odpad už od narození. Určité jiné myšlenky, ačkoli nebyly nikdy formulované a řečené přímo, byly podporované a povzbuzované – a vždy to byly myšlenky točící se kolem celkové síly prostředí.“

Ačkoli v té době ještě nerozpoznal, proč to tak je, mladý Rockwell odkryl jednu z nejpoužívanějších taktik moderních liberálů. Pokud je cílem chytrého liberála míšení ras, jistě to neřekne na rovinu. Místo toho bude psát romány, produkovat televizní show a filmy, které, napřed jen zlehka a pak stále více

nezaobaleně ukazují, že kdo provozuje sex s negry, je odvážnější, lepší a atraktivnější člověk než ten, kdo to nedělá; a že odpor vůči míšení ras je sprostá a hulvátská zvrhlost; v lepším případě důkaz o určité směšné zaostalosti člověka, v horším o uslintaném neotesaném nádeníkovi, který takové názory zastává. Ale pokud se člověk onoho liberála pokouší pochopit a zeptá se, proč je zastáncem rasového míšení, ten mu rozzuřeně odpoví, že to vůbec není jeho cílem, ale že chce jen „spravedlnost a nestrannost“ nebo „lepší porozumění mezi rasami“.

A tak, když šel Rockwell během hodiny sociologie u profesora Bucklina naivně přímo k jádru věci, dostalo se mu rozhněvaného pokárání. Rasoví rovnostáři se během posledních třiceti let stali mnohem smělejšími, ale v té době si byl Rockwell vědom pouze toho, že chtěli, aby přijal jisté myšlenky, aniž by se jeho vlastní myšlenky dostaly ven a rozpoutaly arénu volné diskuse, kde by byly podrobeny kritice:

„O komunismu a jeho malé sestřičce liberalismu jsem stále nevěděl nic, nebo jen málo, ale nemohl jsem se vyhnout trvalému tlaku, všude na univerzitě, abych přijal myšlenku lidské rovnosti a nadvlády prostředí.“

Jak pro něj bylo typické, tento tlak nevyústil v souhlas, ale v rozhodnutí postavit se za to, co mu připadalo být racionální a přirozené. Rovnostářské názory zesměšňoval nejen ve svém sloupku ve studentských novinách, ale také v jedné své písemné zkoušce ze sociologie! Téměř katastrofální následky tohoto neomaleného kousku ho naučily dávat si za jistých okolností pozor na jazyk. V roce, kdy nastoupil na Brown University, použilo zahraniční spiknutí Ameriku jako nástroj k zabezpečení světa pro židovstvo, které rozjelo svůj propagandistický stroj na nejvyšší otáčky. Nacionálně socialistické Německo bylo vykreslováno jako národ zvrácených kriminálních, jejichž cílem je zotročení celého světa – včetně Ameriky. Hollywood, velké noviny a jeho liberální profesori – na univerzitách vždy nejhluchěji volající do akce – ti všichni hráli na stejnou notu, nestydatě apelující na naivní idealismus svého publika: „Hitler musí být zastaven!“

A stejně jako miliony ostatních amerických vlastenců i Lincoln Rockwell skočil na úlisné lži a chytrý podvod, podepřený autoritou šéfa americké vlády. Ani on ani miliony krajanů si neuvědomovali, že spiknutí dosahuje do Bílého domu a že se jeho nájemník zaprodal spiklencům:

„Pro mou tehdejší politickou naivitu bylo příznačné, že když nám začala být propaganda o Hitlerovi podávána ve velkých dávkách, všechno jsem to hlтал, absolutně neschopen podezření, že by na tom všem někdo mohl mít svůj zájem, a že to nemusí být v zájmu Spojených států nebo našich lidí... Bylo zřejmé, že abychom zastavili to ‚hrozné strašidlo‘, které si chce podrobit Ameriku, musíme jít do války. Tak nám to bylo řečeno a já tomu věřil.“

A proto Rockwell v březnu 1941, přesvědčený, že je Amerika ve smrtelném nebezpečí před „nacistickými útočníky“, opustil svůj pohodlný univerzitní život a nabídl své služby armádě. Krátce po nástupu k námořnictvu Spojených států byl zařazen jako kadet letectva a zahájil letecký výcvik v Squantum v Massachusetts. Svůj první příkaz u námořnictva přijal jako podporučík 9. prosince 1941 - dva dny po útoku na Pearl Harbor. Během druhé světové války sloužil jako pilot u námořnictva, byl povýšen z hodnosti podporučíka na nadporučíka a získal několik vyznamenání. V červenci a srpnu 1944 velel námořní letecké podpoře během americké invaze na Guam. V říjnu 1945 byl povýšen na komandér-poručíka a brzy potom se vrátil do občanského života, kde doufal v kariéru umělce.

Ještě u námořnictva si vzal děvče, které znal už jako student na Brown University. Toto manželství však nebylo příliš šťastné, ačkoliv vydrželo víc než deset let. Prvních pět let po opuštění námořnictva prožil jako student umění, komerční fotograf, malíř, reklamní manažer a vydavatel v Maine a v New Yorku. V roce 1950, po vypuknutí války v Koreji, se komandér-poručík Rockwell vrátil do aktivní služby k námořnictvu Spojených států a byl přidělen jako školitel stíhacích pilotů do jižní Kalifornie. Tam se prakticky náhodou dvaatřicetiletý Lincoln Rockwell začíná politicky vzdělávat.

V roce 1950 se začalo dostávat široké pozornosti vyšetřování senátora Josepha McCarthyho ohledně podvrtné činnosti a protistátního chování části zaměstnanců vlády a úředníků. Rockwell, jako každý poctivý občan, byl tímto odhalením zrady zděšen a rozzloben. Ale zároveň byl zmatený a šokovaný zuřivou a hysterickou reakcí určité části obyvatelstva. Proč se tolik lidí – a zejména lidí v médiích, formujících veřejné mínění – horečnatě snažilo McCarthyho umlčet a zdiskreditovat?

McCarthy byl Američan s velkou minulostí. Válečný hrdina, který, stejně jako Rockwell, vstoupil do ozbrojených sil jako poddůstojník a vyšel z nich jako mnohokrát vyznamenaný důstojník. Za své bojové akce ve druhé světové válce získal slavný letecký kříž. Jenže teď vyplašil ukryté krysy, jež zaprodaly životní zájmy země, pro kterou bojoval. Rockwell nemohl pochopit, proč by měl jakýkoliv odpovědný a čestný občan usilovat o hanobení tohoto statečného muže nebo o házení klacků pod nohy jeho odvážnému snažení:

„Ve svém volném čase jsem si začínal všimnout všeho, co se děje kolem. Četl jsem McCarthyho projevy a brožury a shledal jsem je pravdivými, ne bláznivými a nesmyslnými, jak je označovaly noviny. Všimnul jsem si, že všechny noviny vedou proti Joe McCarthymu šílenou kampaň, ačkoli jsem ještě nechápal proč.“

V této době dal nějaký známý Rockwellovi přečíst jakýsi antikomunistický traktát. Jednou z věcí, které si hned všimnul, byl jeho silně antisemitský tón. Ačkoliv ho prokazatelné důkazy nutily souhlasit s některými obviněními autorů – například s tím, že mezi útočníky proti McCarthymu a zrádci, které odhalil, bylo naprosto neúměrné množství židů – považoval jejich tvrzení za příliš přitažená za vlasy, než aby mohla být věrohodná. Zejména tvrzení, že komunismus byl židovský, ne ruský, mu připadalo směšné, protože Rockwell považoval za dané, že židé jsou a vždy byli pevně zavedení v kapitalistických společnostech; kapitalismus, smrtelný nepřítel komunismu, byl tradiční židovskou sférou vlivu.

Jeden protikomunistický plátek zašel tak daleko, že citoval na podporu svých zdánlivě divokých tvrzení různé body listinných důkazů. Rockwell se rozhodl odhalit jeho podvod tím, že tyto „důkazy“ sám prověří. Příští den, kdy neměl službu, zašel do veřejné knihovny v San Diegu a to, co tam našel, změnilo běh jeho života – a ještě změnilo běh světové historie. Jeho vlastními slovy: „Dole ve tmavém skladu veřejné knihovny v San Diegu jsem se probudil z třicetiletého tupého politického spánku...“

Rockwell byl důkazy, které v knihovně našel, šokován; nebylo například sporu o tom, že to, co se v jeho učebnicích popisovalo jako „ruská“ revoluce“, byla ve skutečnosti židovská genocidní orgie proti ruskému národu. Dokonce zjistil, že se židé v jejich vlastních knihách a časopisech tímto faktem víceméně chlubí! V židovské knize, nazvané Kdo je Kdo v Americkém židovstvu, našel řadu hrdě uváděných prominentních bolševiků, ačkoliv za Američany nemohli být považováni ani s tou největší dávkou představitosti. Byl mezi nimi Lazar Kaganovič, řezník z Ukrajiny a Leon Trocký (Lev Bronstein), krvežíznivý politický komisař rudé armády, který byl v knize oslavován za likvidaci „kontrarevolučních sil“ v Rusku.

Další kniha, napsaná prominentním „anglickým“ židem, se chlubila, že „židé ve větším množství než... jakákoliv jiná etnická skupina... byli tvůrci revoluce v roce 1917.“ Kniha odhadovala, že „80% revolucionářů v Rusku byli židé.“

Zatuchlé staré výtisky židovských novin vyprávěly stejný příběh, podporovaný oficiálními záznamy americké vlády. Jeden svazek těchto záznamů, který byl zveřejněn před dvaceti lety, obsahoval ministerské záznamy z Ruska, mluvící se surovou upřímností. Pro obsah těchto záznamů byla typická následující věta holandského diplomata Oudendyka, který v roce 1918 hlásil z Ruska své vládě:

„Domnívám se, že okamžité potlačení bolševizmu je nyní největší otázka stojící před světem. Nevylučuji dokonce ani válku, která doposud burácí. Pokud nebude bolševismus zničen hned v zárodku, rozšíří se v této nebo jiné podobě nad Evropou a nad celým světem, organizovaný a řízený židy, kteří nemají žádnou národnost; a jejichž hlavním cílem je zničit za účelem svého prospěchu existující řád věcí.“

Ještě víc než těmito odhaleními byl Rockwell šokován skutečností, že si toho široká veřejnost vůbec nevšimá. Proč tyto věci nebyly v učebnicích dějepisu? Proč mu v rádiu, novinách a časopisech pořád omílali „strašné zločiny“ Adolfa Hitlera a zabití tolika židů, ale nikdy neřekli, že židi v Rusku byli zodpovědní za zabití nesrovnatelně většího množství nežidů?

Další otázky se nabízely samy. Bylo mu řečeno, že útok Anglie na Německo je ospravedlnitelný Hitlerovým útokem na Polsko. Ale co Sovětský svaz, který ve tutéž dobu napadnul Polsko? Proč Anglie nevyhlásila válku Sovětskému svazu? Mohlo to být proto, že její vláda byla v židovských rukách? Kdo je zodpovědný za to, že se ohledně těchto a dalších otázek mlčí? Rozhodnul se to každopádně zjistit. A později, jak do sebe fakta postupně zapadala a začínala tvořit jeden špinavý obraz, se před ním začínal objevovat nevyhnutelný závazek.

Čestný muž, začínající si uvědomovat, že se v jeho společnosti děje něco nekalého, proti tomu bude otevřeně mluvit a pokusí se vyburcovat své sousedy, aby dělali totéž. Jenže zjišťuje, že většina jeho sousedů nechce být obtěžována; že si mnoho jeho sousedů už dávno uvědomuje, co se děje, ale dávají přednost netečnosti, protože odpor může ohrozit jejich soukromé záležitosti; že někteří z jeho sousedů – ti nejbohatší a nejvlivnější vůdci komunity – v té špině jedou sami. Pokud je někdo jen obyčejný člověk, může chvíli nadávat na poměry, ale sám se jim bude přizpůsobovat, jak nejlépe to jde. Brzo zjistí, že nasazováním svého krku nic nezíská a bude se dál věnovat svým věcem.

Lidská povaha je taková. Nejspíš se bude snažit uklidnit svědomí co nejrychlejším zapomenutím na vše, co se dozvěděl; možná se dokonce bude snažit přesvědčit sebe sama, že se opravdu neděje nic špatného a že se mýlil, že ta špinavá práce ve skutečnosti nebyla špinavá práce, ale jen „pokrok“. Jenže na druhou stranu je tu výjimečný člověk se zvláště silným smyslem pro povinnost. Bude dál bojovat proti tomu, o čem ví, že je špatné a co se nakonec společnosti vymstí. Bude dál upozorňovat svoje sousedy, dokonce i potom, kdy je jasné, že nemají zájem tuto špinavou práci zastavit; bude psát brožury a pronášet proslovy; bude dokonce kandidovat na veřejný úřad na „reformní“ kandidátce.

Ale dokonce i když je to slušný člověk a ne žádný „extremista“, bude cítit pochyby o jejich zločinných motivech, které jistě musí existovat. A co když jejich stanovisko opravdu není úplně špatné? Někjaký rozumný kompromis spravedlivý ke všem, koho se týká, je jistě to nejlepší řešení. Pokud by zločinec pracoval sám, jediným přijatelným řešením by samozřejmě bylo jeho pověšení: přiměřené a celkové zavržení jeho jednání ze strany společnosti. Ale pokud je tolik zločinců s tolika spoluviníky, kteří byli tak dlouho a tak hluboce propojeni a už napáchali tak velké škody, nejrozumnějším řešením je varovat před těmito zločinci – pokud je skutečně férové nazývat je zločinci – a pokusit se chránit proti tomu, aby svou činnost mohli obnovit. Zabezpečení by ovšem nesměla být v hrubém rozporu s „pokrokem“ (nebo to byl úpadek?), musela by nechat minulost minulostí a pokusit se žít s věcmi tak jak jsou.

Jenže to je pouze jeden člověk z desítek milionů – ojedinelý a osamocený na celém světě, historická postava – který musí takovou situaci objektivně zhodnotit v rámci absolutních a nadčasových standardů, neovládán lidmi a tím, co je v současnosti považováno za „rozumné“, chápající hlavní závěry z těchto standardů vyplývající; a který má sílu vůle a charakter na to, aby trval na tom, že se zlu nesmí dělat ústupky, protože zlo musí být vykořeněno a naprosto zničeno. Právo, obecný prospěch a rozum musí znovu zvítězit, bez ohledu na otřesy a dočasné nepříjemnosti spojené s jejich obnovou.

Rockwell viděl fakta. Bylo pro něj nemyslitelné uhýbat před závěry, jenž byly zřejmé. A jakmile si uvědomil děsivou velikost úkolu, který před ním stojí, nesnažil se ze zodpovědnosti, jež jeho nové znalosti přinášely, vykrotit. Cítil, jak se v něm rodí jeho typická odezva na zdánlivě nemožné.

Jasný pocit závazku ho vedl k tomu, aby se v březnu 1941, místo čekání na Pearl Harbor, dobrovolně přihlásil do armády, jakmile uvěřil v podvod, že Adolf Hitler představuje pro jeho zemi hrozbu. Na začátku roku 1951, kdy si začínal uvědomovat, že byl v roce 1941 podveden, a kdy začínal vidět, kdo ho podvedl, jak strašně poškodili jeho národ a co ještě mají v plánu, mu jeho pocit závazku umožňoval jediné, totiž bojovat! Nepřestával se ptát, zda jsou i ostatní ochotni vzít na svá bedra zodpovědnost; ta jeho mu byla naprosto jasná.

Ale jak bojovat? Kde začít? Co dělat? Na mysli mu přirozeně vytanulo jméno muže, který něco udělal: Adolf Hitler. Rockwell popsál, co pak následovalo:

„Běhal jsem po všech knihkupectvích v San Diegu, až jsem nakonec v jednom našel kopii Mein Kampf, krčící se někde vzadu. Koupil jsem ji, vzal domů a četl. To byl konec jednoho Lincolna Rockwella... a začátek úplně jiného člověka.“

Samozřejmě, že strávil téměř třicet tři let života, aniž by se jakkoliv zajímal o světové dění. Trápila ho spousta věcí a strávil několik let frustrující snahou pochopit zdánlivě bezvýznamný chaos, do kterého se svět řítí. Myslel si, že mezi událostmi několika předcházejících desetiletí musí existovat logické souvislosti, ale stále nemohl k této hádance nalézt klíč:

„Prostě jsem trpěl nejasným, nešťastným pocitem, že věci jsou špatně – nevěděl jsem přesně jak – a že musí existovat způsob, jak určit chorobu a její příčiny a inteligentním, organizovaným snažením ji správně vyléčit.“

Poselství Adolfa Hitlera v Mein Kampf mu dalo klíč, který hledal, a ještě mnohem víc:

„V Mein Kampf jsem našel bohaté duševní paprsky, které najednou zaplavily celý šedivý svět jasným světlem rozumu a pochopení. Slovo po slově, větu po větě pronikaly temnotou jako blesky, trhající a párající pavučinu více než třicetileté tmy, jasně osvětlující až dosud neproniknutelnou záhadnou šed' světa, který se zbláznil.

Byl jsem ohromen a fascinován. Nemohl jsem tu knihu odložit, aniž bych nepocíťoval mučivou netrpělivost, kdy se k ní zase vrátím. Četl jsem ji při chůzi k eskadře; vzal jsem si ji do vzduchu a četl na palubě, zatímco jsem automaticky dával instrukce letadlům kroužícím nad pouští. Četl jsem ji při křižování přívozu Coronada. Četl jsem ji do noci a druhý den ráno. Když jsem skončil, začal jsem znovu a znovu jsem přečetl každé slovo, podtrhávaje a označuje si zvláště velkolepé pasáže. Studoval jsem ji; přemýšlel o ní; v naprostém úžasu nad její nepopsatelnou genialitou...

Dočetl jsem ji a znovu ji začal studovat. Pomalu, kousek po kousku jsem začínal chápat. Uvědomil jsem si, že Nacionální Socialismus, obrazoborecký světový názor Adolfa Hitlera, byl doktrínou vědeckého rasového realismu – vlastně novým náboženstvím...“

A tak se stal Lincoln Rockwell Nacionálním Socialistou. Ale jeho konverze k nové víře stále neodpovídala na otázku, „co se dá dělat?“ Než mohl svou novou víru uvést v činy a začít opět pokračovat ve velkém díle Adolfa Hitlera, bylo před ním osm dlouhých let bojů a porážek. To, co ještě stále postrádal, byla moudrost, kterou mohl získat teprve v příštích letech. Zato nepostrádal energii a odhodlání. Rok pokračoval v rozvíjení nového světového názoru, který přijal, a také pokračoval v sebevzdělání v několika dalších oblastech, včetně židovské otázky.

V listopadu roku 1952 mu vojenské námořnictvo na jeden rok určilo službu na americké základně Keflavik na Islandu, kde byl výkonným důstojníkem a později velícím důstojníkem flotilové letecké eskadry „Fasron“ 107. V říjnu 1953 byl povýšen na velitele. Poté požadoval prodloužení služby na Islandu o další rok. Zamiloval se zde do islandského děvčete, které se ve stejném měsíci, kdy byl povýšen, stalo jeho druhou manželkou. Toto manželství bylo daleko šťastnější než to první. Relativní izolace a samota, které se na Islandu těšil, mu umožňovala dále upevňovat své myšlenky a plánovat politickou kampaň založenou na jeho Nacionálně Socialistické filozofii. Cítil, že ze všeho nejvíc potřebuje médium k šíření politických poselství, takže zvažoval možnosti, jak vstoupit do vydavatelského byznysu. Potřeboval se etablovat v oblasti, která by mu poskytla úhradu provozních fondů a životních nákladů, a zároveň mu poskytla prostředky pro politickou propagaci.

Nakonec se rozhodl začít vydávat měsíčník pro manželky amerických vojáků, zejména proto, že v této oblasti nebyla žádná konkurence a zdálo se, že to může být vynikající obchodní tah. Cítil, že by si tak mohl nejen zajistit trvalý příjem, ale že by tyto rodiny mohly být velmi vnímavým publikem pro jeho politické myšlenky. Měl v plánu velmi důvtipně maskovat propagandu tak, aby nehrozilo, že ho budou bojkotovat židovské reklamní agentury. Naivně si myslel, že oklame židy a zároveň pohne srdci a myšlením svých čtenářů požadovaným směrem.

Hrubé plány dokončil ještě před skončením služby na Islandu. Do občanského života se vrátil 15. prosince 1954. Devět měsíců dalšího plánování, tvrdé práce, financování a propagace vedlo v září roku 1955 k uskutečnění jeho myšlenky publikovat ve Washingtonu nový časopis, pro který vybral jméno U.S. Lady.

V době, kdy rozjíždí časopis, si začíná vytvářet osobní kontakty v pravicových kruzích ve washingtonské oblasti. Navštěvoval setkání různých skupin a pak začal organizovat setkání vlastní. Avšak než mohl svůj časopis využít jako maskovanou propagandu, dostal se kvůli nedostatku kapitálu do vážných finančních potíží a aby nebankrotoval, musel svůj časopis prodat.

S neztenčeným úsilím pokračoval v organizačních snahách mezi pravicí. Děláje stejné chyby jako téměř každý začátečník. Předpokládal, že pravá cesta, jak pokračovat ve sjednocování mnoha pravičáků a konzervativních organizací i jednotlivců, je jejich spojení do pravicové superorganizace, kde by mohli pro své společné cíle účinně pracovat. Cítil, že taková součinnost by mohla dosáhnout téměř zázračné transformace postavení pravice v Americe.

Za tímto účelem zakoupil reklamu v rádiu, mluvil na tuctech schůzek, napsal nespočet dopisů a věnoval svému plánu na sjednocení každou hodinu. Vytvořil papírovou organizaci, Americkou federaci konzervativních organizací, a pokračoval ve svém neúnavném úsilí inspirovat a mobilizovat několik

stovek pravicových skupin a jednotlivců, se kterými měl dlouhodobé kontakty. Jenže zbytečně: „Naše setkání měla větší a větší návštěvnost, ale vůbec žádné výsledky – nic se neudělalo.“

Se smutkem pochopil, že všechny pravicové organizace mají jednu společnou slabost: jejich členové milují mluvení, ale nejsou schopni akce. Značnou část tvořili nadšenci posedlí různými projekty, absolutně neschopní racionálně přemýšlet, nebo masochisti, které těšilo donekonečna naříkat nad zradou a úpadkem, ale které šokoval návrh, že by měli pomoci s tím skoncovat. Mnoho z nich bylo tak neurotických, že představa o jejich dlouhodobém zapojení do projektu sjednocení byla neudržitelná. Někteří byli jednoduše blázni. Prakticky všichni byli zbabělci. Léta nečinnosti nebo neschopnosti odlákala z řad pravice ten typ lidského materiálu, který je pro jakýkoliv seriózní podnik zásadní. Odešlo jich velmi málo, ale s těmi zbytky se nedalo nic dělat.

Rockwell bohužel nevěnoval dost pozornosti Vůdci varování, že osm chromých, kteří spojí ruce, nenahradí ani jediného gladiátora:

„Kdyby byl mezi chromými jeden zdravý muž, který by vynaložil všechnu svou sílu jen na to, aby ostatní udržel na nohou, sám by se stal chromým.“

Když se slabé organizace transformují do jedné, nikdy se nestane silnou, ale silná organizace může být a často bude oslabená. Názor, že síla musí vyjít ze spojení slabých skupin, je nesprávný.

...Velké, skutečně světoborné revoluce duchovní podstaty nejsou představitelné ani uskutečnitelné jinak než jako velké zápasy jednotlivých uskupení, nikdy jako koaliční podnik.“

Říká se, že zkušenosti jsou ta nejlepší škola a v Rockwellově případě to skutečně platilo. Všechny peníze z prodeje U.S. Lady vyčerpал v době, kdy 4. června 1956 skončilo poslední setkání jeho Americké federace konzervativních organizací bez jakýchkoliv konkrétních výsledků. Potřeboval najít nový zdroj příjmů a považoval se za šťastlivce, když dočasně získal pozici televizního scénáristy.

A tak, zatímco pracoval v American Mercur, vytvářel plány pro undergroundovou „hardcore“ nacionálně socialistickou organizaci s pravicovou tvář, financovanou bohatými konzervativci. Myslel si, že tato organizace, ve skutečnosti nacionálně socialistická, s Nacionálními Socialisty u kormidla a konzervativní maskou, nebude mít všechny ty vady konzervativců z minulosti.

Jeho nový projekt však rychle ztroskotal na realitě. Nejprve si všimnul, že bohatí konzervativci trpí většinou charakterových vad, které už předtím pozoroval u ne tak bohatých konzervativců. Chtěli dávat peníze na své „zamilované“ projekty, ale ne na žádnou skutečnou práci, která smrděla nebezpečím, zvláště nebezpečím vystavení se pozornosti. Největší slabina „utajeného“ jednání se však nachází ve skutečnosti, že to je vnější maska – ne skryté jádro – která určuje kvalitu lidí přitahovaných k organizaci. Takže když se jeho očekávaný zdroj financí zalekl, jeho nacionálně socialistické nováčky to znechutilo a odešli. Rockwell se tedy této své myšlenky musel vzdát a začínal opět od nuly.

Opět si pečlivě přečetl slova Vůdce, která napsal před více než třiceti lety: „Člověk, který má znalosti, pozná dané nebezpečí a vidí možnost nápravy, má obrovskou povinnost a závazek nepracovat „potichu“, ale postavit se zlu otevřeně a odstranit ho. Pokud to neudělá, je to nespolehlivý, ubohý slaboch, který selže buď kvůli zbabělosti, nebo kvůli lenosti a neschopnosti... I ten nejposlednější agitátor, který má odvahu bránit své názory s mužnou otevřeností a postavit se na hospodský stůl mezi své protivníky, udělá víc než tisíc takových prolhaných a zrádných hadů.“

Než vzal toto ponaučení za své, stálo ho to dva roky opakovaných nezdarů a pádů, ale teď už prozřel. Nakonec prokouknul falešnost, na které se zakládají konzervativní premisy. Sám řekl:

„Ačkoliv to tak vypadá, souboj mezi konzervativci a liberály není soubojem idejí, nebo dokonce politických organizací. Je to souboj teroru a síly. Židé, jejich komplicové a ti, kteří se nechali napálit, neovládají naši zem a lid díky dokonalosti svých ideálů, hodnotě své práce nebo tomu, že by za nimi stála většina lidí. U moci jsou navzdory nedostatku těchto věcí, protože k získání moci použili odvážné menšinové taktiky. U moci zůstávají jen proto, že se jim lidé bojí vzdorovat – ze strachu, že se společensky zničí, že budou špinění v tisku, že přijdou o práci, že nebudou moct pokračovat ve svých obchodech, že přijdou o své politické úřady. Je to jenom a jenom strach, co drží tyto špinavé levičácké hady u moci – ne nevědomost amerického národa, jak se konzervativci navzájem přesvědčují.“

Kromě toho došel k ještě důležitějšímu závěru: Nejen že se konzervativci mýlili ohledně podstaty konfliktu mezi sebou a liberály a ve volbě svojí taktiky, ale i jejich motivy byly špatné; přinejmenším v tom, že se lišily od jeho vlastních. Konzervativci jsou v zásadě bezrasoví. Jejich primární zájmy jsou

ekonomické: daně, vládní výdaje, finanční solventnost; a sociální: veřejný pořádek, čestná vláda, morálka.

V nejhorším případě je jejich jediným zájmem chránit vlastní životní úroveň před zásahy sociálního státu; v nejlepší jsou skutečně znepokojeni všeobecným úpadkem a směřováním k „lůzokracii“ a chaosu. Ale celkově vykazují jen malý zájem o biologický problém, ačkoliv všechny ostatní problémy jsou pouze jeho důsledkem.

Z tohoto pohledu byla pravice samozřejmě lepší než levice. Konzervativci měli aspoň zdravý antisemitský instinkt. Ale dokud se vnitřně orientují ekonomicko-materialisticky místo rasově-idealisticky, dokud se budou zajímat o ochranu systému místo rasy, dokud budou dál hledat snadná a povrchní řešení místo těch podstatných, budou postrádat ducha nezištného idealismu, který je pro konečné vítězství základem. Jak se rok 1956 chýlil ke konci, byl si Rockwell jist jednou věcí: konzervativci by nikdy, ani s největší fantazií, nebyli schopni účinného odporu proti degeneraci a smrti. Jak napsal později: „Každý, kdo poprvé zjistí, co se děje, by měl dostat nějakou dobu, která omlouvá jeho iluzi a klamnou naději, že existuje bezpečné, pohodlné a ‚hezké‘ řešení. Ale pokračovat ve stále stejně neplodné taktice rok co rok je důkazem něčeho jiného: Konzervativci jsou mistři světa ve strkání hlavy do písku. Nepodvádějí však nikoho jiného než sami sebe.“ Odpověď tedy musel hledat jinde – ale kde a jak?

Roky 1957 a 1958 byly těžké. Coby zástupce newyorské poradenské firmy strávil většinu roku 1957 cestováním mezi New Yorkem, New Jersey a Pensylvánií, stejně jako psaním a ucelováním svých myšlenek, kdykoliv si našel čas. Zimu 1957-1958 proložil krátkým intermezem v Atlantě, kde prodával reklamy.

V této době Rockwell prodělal zážitek, o kterém nikdy nepsal a který vyprávěl jen málo lidem. Jako skeptik k nadpřirozeným věcem jistě nebyl mužem, jenž by se nechal snadno ovlivnit osudovými znameními. Ovšem není pochyb, že sérii snů, které měl, později přiřazoval zvláštní význam. Tyto sny – vlastně variace jednoho snu – se mu zdály po dobu několika týdnů skoro každou noc a byly tak silné, že si je po probuzení živě vybavoval. V každém snu viděl sám sebe v nějaké každodenní situaci: sedícího v nacpaném divadle, obědvajícího u stolu, chodícího po rušné chodbě administrativní budovy, nebo prohlízejícího v hangáru letadla jeho eskadry.

V každém snu k němu přišel muž – divadelní uvaděč, kuchař, úředník, nebo mechanik – a řekl mu něco jako „pane Rockwelle, někdo vás přišel navštívit“. A pak byl odveden do zadní místnosti, postranní kanceláře nebo hangáru, podle konkrétního snu. Otevřel dveře a viděl, že na něj vždy čeká sám Adolf Hitler. Pak sen skončil.

Člověk si tyto sny může snadno vysvětlit jako autosugesci, jenže Rockwell je ve světle pozdějších událostí považoval za symbolickou výzvu vedoucí ho na cestu, na které stále ještě tápal, ať už toto vábení bylo důsledkem vnitřního nebo vnějšího popudu.

Počátkem roku 1958 se vrátil do Virginie. Nejprve pracoval v Newport News, kde ve spolupráci s vydavatelem malého rasistického časopisu, který brzy zkrachoval, vytvářel politické karikatury. V Newport News však potkal muže, který měl v měnícím se běhu jeho politické kariéry rozhodující úlohu: Harolda N. Arrowsmithe juniora.

Arrowsmith byl bohatý konzervavec se svým „zamilovaným“ projektem – ale nebyl stejný jako ostatní bohatí konzervativci, které Rockwell poznal. Než díky dědictví zbohatnul, byl antropologem. Do politiky se dostal náhodou, když ho přítel z parlamentního vyšetřovacího výboru požádal o pomoc s nějakým výzkumem v knihovně, souvisejícím s vyšetřovaným případem. Během této práce ke svému překvapení narazil na některé z důkazních materiálů, jenž před několika málo lety v San Diegu tak překvapily i Rockwella.

Jako zkušený vědec a lingvista ovládající tučt jazyků, mající přístup ke všem významným knihovnám a archivům západního světa – a s neomezeným množstvím času a peněz – dokázal své prvotní objevy využít a brzy odkryl doslova tisíce důkazů. Příběh, který vyprávěly, byl šokující a děsivý: světové války a revoluce, hladomory a krveprolití – to nebyly rozmary historie, ale výsledky úmyslných a chladnokrevných machinací.

Ačkoli měl kartotéky přeplněné vojenskými zpravodajskými zprávami, protokoly, fotokopie diplomacie korespondence a dalšími materiály, nebyl schopen žádný z těchto nálezů zveřejnit. Vědecké žurnály jeho pečlivě psané a dokumentované spisy vracely se zamítnutím a brzo bylo zřejmé, že je žádný vydavatel hlavních žurnálů nevydá. Proto se ve věci tisku, vydávání a distribuce některých dokumentárních materiálů, včetně plné finanční podpory, obrátil na Rockwella.

Vytvořili „National Committee to Free America from Jewish Domination (Národní výbor pro osvobození Ameriky od židovské nadvlády) a Rockwell se přesunul do Arlingtonu ve Virginii, kde mu Arrowsmith poskytl dům s tiskařským vybavením.

Rockwell už dospěl k závěru, že pokud má být dosaženo nějakého pokroku, je potřeba dostat se z pravicového prostředí do jiných sfér. Pravičáci si vyměňovali a četli brožury už několik let bez jakýchkoliv znatelných výsledků. Obvykle používali stejné adresáře a zasílali svou propagandu z větší části lidem, kteří už totéž slyšeli nejmíň v deseti obměnách. To, co bylo potřeba, byla masová publicita, která by do hnutí přitáhla čerstvou krev.

Jelikož normální kanály masové propagandy byly uzavřeny většině pravičáků i komukoliv, jehož propaganda by se mohla ukázat jako ohrožující židy, Rockwell se rozhodl, že k otevření těchto kanálů bude muset použít radikální prostředky. Tento cíl umístil před všechny ostatní. Logicky předpokládal, že pokud chce zmobilizovat lidi do organizace – tajné nebo jiné – za účelem získání politické síly, musí jim umožnit, aby se dozvěděli o její existenci a alespoň hrubých obrysech jejího programu. Dokud se masy nového materiálu – potenciální nováčci – nemohly spojit díky opravdu silnému úderu na veřejné povědomí, nemělo žádný smysl pokračovat; děláním věcí starým způsobem už ztratil příliš mnoho času. V podstatě se připravoval k učinění posledního kroku na své cestě za velkým odkazem Adolfa Hitlera. Rozhodl se vyvolat veřejný rozruch tím nejprovokativnějším způsobem – takovým nehorázným a revolučním způsobem, jaký nebudou masové sdělovací prostředky moct ignorovat.

V květnu roku 1958 poslal Eisenhower americkou pěchotu do Libanonu, aby pomohla udržet vládu prezidenta Chamouna, navzdory přání arabských občanů Libanonu. Libanonští Arabové požadovali těsnější spolupráci s ostatními arabskými státy, ale Chamoun to, k velké radosti židů, nechtěl. Hrozba svržení Chamouna a toho, že se v Libanonu dostane k moci proarabská vláda a přibude další člen do arabské koalice nepřátel ilegální židovské okupace Palestiny, vedla americké židy k tomu, aby tlačili Eisenhowera, jejich vždy ochotný nástroj, k intervenci. Tento problém byl v létě 1958 veřejností pozorně sledován a Rockwell se ho rozhodl využít pro svou první veřejnou demonstraci – demonstraci u Bílého domu. Ozval se na kontakty, které si během posledních let po celé zemi vytvořil, takže dokázal uspořádat autobus mladých demonstrantů, který přijel do Washingtonu, a zároveň zorganizoval protestní skupiny v Atlantě v Georgii a v Louisville v Kentucky.

V neděli ráno 29. července 1958 Rockwell přivedl svou skupinu demonstrantů před Bílý dům a skupiny v Atlantě a Louisvile zahájily svou demonstraci současně s ním. Za nesení velkých transparentů, které Rockwell osobně navrhnul a vytisknul, uspořádaly tyto tři skupiny první veřejný protest proti židovské kontrole americké vlády od roku 1941, kdy židé svoje kritiky umlčeli. Byla to skutečně významná událost: ještě ne otevřeně nacionálně socialistická demonstrace, ale silná facka do tváře nepřítele – facka, kterou nešlo ignorovat jako všechny ty „tajné“ pravičácké aktivity v minulých letech.

O deset týdnů později, 12. října, došlo k záhadnému výbuchu v atlantské synagoze. Policie okamžitě zaútočila na Rockwellovy muže, kteří v Atlantě v červenci demonstrovali. Noviny po celém světě přinesly na titulních stránkách historiku o tom, že jsou do útoku zapleteni Rockwell a Arrowsmith. Ten, protože se cítil být zatažen do politiky víc, než mu bylo milé, si vzal své tiskařské vybavení zpět a zastavil Rockwellovi finanční podporu. Rockwell poprvé začínal ochutnávat těžké časy, které byly před ním. Jeho dům napadli výtržníci podníceni publicitou tisku. Pozdě v noci mu vytloukli okna a naházeli do domu kameny a zápalné láhve. On i jeho žena dostávali dnem i nocí oplzlé a výhrušné telefonáty. Nakonec, v zájmu jejího bezpečí, poslal rodinu na Island.

Národní výbor pro osvobození Ameriky od židovské nadvlády už neměl z čeho financovat. Poslední Rockwellovi konzervativní přátelé se vypařili v nenávislné propagandě, která na něj útočila. Na Nový rok 1959 se nacházel sám v opuštěném domě, bez přátel, bez peněz a bez vyhlídek do budoucna. Dovolil si chytit draka za ocas a přežil. To mu v ponurých chladných dnech ledna a února 1959 poskytovalo malou útěchu, i když čelil nejisté a beznadějně budoucnosti.

„...Když jsem seděl sám v prázdném domě, nebo ležel sám v ještě prázdnější posteli v tiché, prázdné tmě, plně uvědomění si této skutečnosti, padalo to na mě s hrozivou naléhavostí. Uvědomoval jsem si, že není cesty zpět; až do nejděší smrti budu označený cejchem antisemita... Nemohl jsem doufat, že zase budu žít normálním životem. Židé museli ze zbytku mého života udělat výstrahu pro ostatní, jinak by můj příklad mohlo následovat příliš mnoho lidí. Můj Rubikon byl překročen. To znamenalo bojovat a zvítězit – nebo zemřít.“

A pak se stalo něco, co bylo v jeho životní cestě stejně rozhodující jako nalezení poselství Adolfa Hitlera v Mein Kampf před osmi lety v San Diegu. A opět to bylo jako ruka, která na něj sahá z příšeří minulosti – ze spáleného, sutinami zavaleného bunkru v Berlíně – a ukazuje mu cestu. Jednoho rána začátkem března na něj na poště čekala velká krabice. V ní byla pečlivě složená velká vlajka se svastikou, kterou mu poslal nějaký mladý ctitel.

Hluboce pohnut si ji donesl domů a pověsil ji v obýváku. Úplně překrývala celou jednu stěnu. Pak našel malou bronzovou plaketu s Adolfem Hitlerem, kterou dostal už dřív, a připevnil ji doprostřed svastiky. Nakonec našel tři svíčky a svícny, které postavil na malou knihovničku stojící přímo pod bronzovou plaketou. Zatáhnul závěsy a svíčky zapálil:

„Stál jsem tam v mihotajícím světle svíček v úplně tichém domě. Nikde nebyla ani živá duše a nikdo nevěděl, co dělám.“

Toho chladného březnového rána, sám před matně osvětleným oltářem, prošel Lincoln Rockwell prožitkem, kterým prošlo v historii naší rasy jen několik lidí – prožitkem, který se na tomto světě objevuje jen zřídka, ale který může radikálně změnit jeho chod. Téměř před padesáti třemi lety prošel podobným prožitkem jiný muž – tehdy k tomu došlo za chladné listopadové noci na vrcholu kopce nad rakouským městem Linec.

Byl to posvátný zážitek, ba víc než posvátný. Jak tam tak stál, cítil nepopsatelný emocionální příval vln prostupujících jeho tělem, stále a stále silících až do neúnosné intenzity. Na okamžik, či snad na několik málo minut pocítil úctu vzbuzující uvědomění si jsoucná, které je větší než on, jenž nelze popsat a je mimo veškeré chápání. Jeho duši zaplnil jakýsi chladný závan nesmírné věčnosti a nekonečnosti – po dlouhé věky trvajících zrodů a zániků sluncí a nedozírných dálek hvězd. Každý to může nazvat jinak – velkým duchem, možná osudem, duší vesmíru, nebo Bohem – ale jakmile to jednou zasáhne duši člověka, už nikdy nemůže být takový, jako byl předtím. Duchovně ho to změní stejně, jako mocné zemětřesení, kataklyzmatická erupce, pokles kontinentu, nebo zrození nového horského pásma navždy změní tvář Země.

Bouře se pomalu utišovala a Lincoln Rockwell – nový Lincoln Rockwell – si opět začal uvědomovat místnost, ve které se nachází, i své myšlenky. Své pocity nám pak popsal následovně:

„...Předtím jsem chtěl bojovat se silami tyranie a úpadku, ale teď jsem s nimi bojovat MUSEL. Ba co víc, cítil jsem v sobě sílu zvítězit – sílu stojící mimo mou vůli – a schopnost dělat správné věci, i kdyby mě osobně zničily. A ta síla mě už nezklamala. Ani nezklame... Najednou jsem přesně věděl, co mám dělat a uměl jsem si vysvětlit smysl toho, co je přede mnou. Bylo to podobné jako dívat se na silnici ze vzduchu, místo toho, aby člověk viděl jen jednu zatačku před sebou ze země... Hitler mi ukázal cestu přežití. To byl můj úkol na této Zemi – nést jeho ideály až ke konečnému celosvětovému vítězství. Věděl jsem, že se vítězství, které chci umožnit, nedožiji. Ale nezemřu dřív, než toto vítězství zaručím.“

A stejně jako Adolf Hitler řekl o svém zážitku na Freinbergu „v tu chvíli to začalo“, tak to v tuto chvíli začalo i pro Lincolna Rockwella. Tehdy si to samozřejmě neuvědomoval, ale k této vrcholné události došlo skoro přesně uprostřed jeho politického života; právě byl v polovině doby mezi listopadovým dnem roku 1950 ve veřejné knihovně San Diega a mučednickou smrtí v létě 1967 v Arlingtonu.

Předtím byl pravičákem a konzervativcem, třebaže stále otevřeněji antižidovským; předtím cítil potřebu svůj Nacionální Socialismus skrývat; předtím, třebaže obdivoval Adolfa Hitlera jako největšího myslitele v historii rasy a Mein Kampf jako nejdůležitější knihu, která kdy byla napsána, nebyli pro něj úplně vším – a kvůli tomuto postoji, než využil Vůdcovo učení ve svém vlastním politickém úsilí, tolikrát selhal. Teď už však nebyl konzervativcem, nýbrž Nacionálním Socialistou, a musel svou víru dosvědčit před celým světem; teď v Adolfu Hitlerovi konečně rozpoznal nejen velkého myslitele, ale něco nesmrtelného, nadpřirozeného, co je víc než člověk; teď viděl Vůdce jako jakési ztělesnění Univerza, se kterým nakrátko splynul; teď byl připraven následovat Vůdcovo učení bezvýhradně.

Ve stejnou dobu, kdy se od základu měnily jeho názory, pochopil potřebu základní změny své politické taktiky. Vzpomněl si na Vůdcova slova:

„Nikdo, kdo není napadán v židovských novinách, není pomlouván a nactiutrhán, není skutečný Nacionální Socialista. Nejlepším měřítkem jeho vůle je nepřátelství, kterého se mu dostává od smrtelného nepřítele našeho národa...

Každá židovská pomluva a každá židovská lež je jizvou cti na těle našich válečníků.

Člověk, kterému nejvíc spílají, je nám nejbližší a člověk, kterého nejvíc nenávidí, je nás nejlepší přítel.

Nikdo, kdo ráno otevře židovské noviny a nevidí v nich pomluvu sebe sama, neudělal předešlého dne nic užitečného; kdyby ano, byl by pronásledován, zlořečen, pomlouván a špiněn. A jen člověk, který bojuje proti tomuto smrtelnému nepříteli našeho národa, všech árijců a jejich kultury nejefektivněji, se dočká urážek od této rasy a úsilí těchto lidí směřujícího proti němu.“

A dále:

„Není žádný rozdíl mezi tím, zda se nám vysmívají, nebo nadávají, zda nás znázorňují jako šašky, nebo zločince; hlavní je, že o nás mluví, že se námi znova a znova zabývají, a že se postupně stáváme jedinou silou, se kterou počítají. Kdo ve skutečnosti jsme a co ve skutečnosti chceme, to židovské novinářské chátře ukážeme, až přijde náš den.“

Rockwell už pochopil nutnost získat masovou publicitu radikálními prostředky, ale couval před myšlenkou, že bude pomlouván a urážen, že budou jeho vyjádření překrucovat a vysmívat se mu, což je s publicitou v cizí silou ovládaných masmédiích nevyhnutelně spojeno. Doposud žil v konzervativci vysněném světě a spolu s ostatními pravičáky sdílel iluzi o tom, že nepřítel lze podvádět – dokonce tak, aby si myslel, že jste jeho přítel – a zároveň s ním účinně bojovat.

Ačkoliv o židovské otázce mluvil stále otevřeněji, měl pocit, že mluvit otevřeně ve prospěch nacionálně socialistického světového názoru Adolfa Hitlera by byla sebevražda. A tak byl po své demonstraci z 29. července 1958 mezi dvěma mlýnskými kameny. Byl ochromen prudkou nenávistí, která se vůči němu rozpoutala, a zároveň se cítil být omezován dobrovolnými mantinely své agitace, které si postavil. Nyní se však rozhodl, že už nejenže nikdy necouvne pod přívalem urážek a pomluv, které mu jeho aktivity jistě budou přinášet, ale bude takové útoky nepřítel přímo vyvolávat, dívaje se na ně jako na „jizvy cti“ a další malý krok ke konečnému cíli být znám jako protivník všech nepřátel, jako „jediná síla, se kterou [nepřátelé] počítají. Viděl, že otevřené přihlášení se k Nacionálnímu Socialismu je nejen nejdráždivější prostředek, jaký může proti nepříteli použít, ale jediný reálný základ, na němž se může obklopit částmi populace, na nichž lze postavit životaschopné hnutí, které posléze zničí nepřítel a obnoví výsostné postavení vlastní rasové síly, zdraví a cti, jemuž se naše rasa vzdálila. Plně převzal Vůdčovu taktiku využít propagandu nepřítel ve svůj prospěch.

Poprvé nahlížel na úkoly před sebou realisticky a viděl, že problémy, kterým čelí, jsou tak velké, že aby udělal nějaký pokrok, musí koncentrovat všechnu svou energii na společný aspekt těchto problémů.

Prvním krokem bylo všeobecné poznání. Jeho předchozí přesvědčení, že tohoto cíle je třeba dosáhnout na úkor všech ostatních, bylo nyní silnější než kdy předtím. A tak, místo aby se řídil přirozeným nutkáním očistit Nacionální Socialismus od hollywoodského obrazu, jaký židovstvo budovalo víc než třicet let, dočasně zahodil všechny naděje na „ctihodnost“ – dokonce i mezi ostatními Nacionálními Socialisty – a udělal z tohoto snažení židů vlastní výhodu.

Záměrně se označoval jako „nacista“ místo „Nacionální Socialista“, takže využíval novinářskou hantýrku, kterou nepřítel vytvořil během ranných dnů boje s Německem. Na tento termín Nacionální Socialisté pohlíželi se stejným pocitem, s jakým se zapřísáhlí marxisté musí dívat na označení „komouš“ nebo „socan“. Za tímto krokem – který v příštích dnech vedl k řadě nedorozumění a nepochopení – byla chladnokrevná vypočítavost a vědomí, že křičící hollywoodský „nacista“ v uniformě je pro noviny mnohem zajímavější, mnohem „hodnotnější“ než obyčejný Nacionální Socialista.

Jak tak přemýšlel o svém vzrušujícím duchovním zážitku a plánoval během několika dalších dnů budoucnost, běh příštích událostí určil prst osudu. Jednoho večera ho navštívili tři známí pravičáci a dva, které neznal. Vlajka se svastikou v jeho obýváku je nejprve šokovala a odpuzovala, ale brzy si je plamennou obhajobou nové strategie získal. Dva z nich zůstali a stali se jeho prvními stoupenci.

Pak roztáhnul závěsy, aby na vlajku bylo vidět i z ulice. Svým dvěma nováčkům dal na ruce pásky se svastikou a sám si vzal kožené pouzdro na pistoli. Později na střechu namontoval svítící hákový kříž.

K domu se přišly posmívat a házet kameny zástupy lidí – ale několik jich zůstalo a poslouchalo. Počet jeho „stormtrooperů“ se rozrůstal ze dvou na čtyři, ze čtyř na deset.

Tyto březnové dny roku 1959, svědčící o první opravdové obrodě nacionálně socialistických aktivit po téměř čtrnácti letech teroru a celkového útlaku, znamenaly začátek nejobtížnější a nejobtížnější doby, která Rockwella čekala. Byl obtěžován policií, jejími ilegálními domovními prohlídkami a zabavováním majetku a materiálů. Byl také napadán zločinci a vandaly, aniž by policie vyvinula jakoukoliv snahu je zatknout. On a malá skupina jeho stoupců tiskli a distribuovali desítky tisíc letáků a mluvili s davy zvědavců a nepřátel, kteří se přijeli podívat na „amerického Führera“, jak ho noviny posměšně nazývaly. Nejprve pro svou rozvíjející se organizaci zvolil jméno „Americká strana“, ale brzy ho změnil na „Americká nacistická strana“.

Svou mysl obracel především ke svým počátečním cílům, takže aktivity své malé skupiny zaměřil především na distribuci pobuřujících letáků, vytváření veřejných incidentů, na projevy k davům za okolností zvláště provokujících násilný odpor – jinak řečeno na cokoliv, co mu získávalo masovou publicitu jako odpůrci židů a všeho, co představovali, od marxismu k bezzásadovému kapitalismu, od rasové degenerace ke kulturnímu bolševismu.

Jeho první veřejný projev proběhl na promenádě ve Washingtonu v neděli 3. dubna 1960 a na nějakou dobu se tu jeho projevy staly pravidlem. Dopis, který napsal v tomto období ranných projevů svojí matce, poukazuje na některé obtíže, jimž tehdy čelil:

7. červenec 1960

Drahá matko,

děkuji ti za Tvůj dopis a pomoc. Moc si toho vážím... Nevěnuj moc pozornosti tomu, co se píše v novinách. Ony neuvěřitelně lžou. Minulý týden se nás na promenádě znovu pokusili zabít a málem zabili majora Morgana, se kterým jsi se viděla, když ho deset z nich vytáhlo a šlapali po něm, až tam zůstal bezvládně ležet. Ale zvítězili jsme a i když nás policisté, většina z nich proti své vůli, museli zatknout za „výtržnictví“ (za to, že nás napadla vražedná lůza!), lidi jsou s námi. Tyto věci jsou nevyhnutelné a bude to jen horší. Teď mě – včera – zkoušeli zavřít do blázince, ale byli překvapení, jak jsem jim to ulehčil, protože mi lidi nabízeli obrovské peníze a já za ně budu mít psychiatra podle vlastního výběru, místo dvou židů, které pro mě měli připravené. Nedělej si s tím starosti. Když naši vlastní lidé nechápou, co děláme a trpíme za ně, je to riskantní, bolestné a trpké, ale jsem si jistý, že Bůh nakonec nedovolí, aby lháři a darebáci zvítězili. Ještě na mě budeš moc hrdá...

S láskou

Link

V květnu 1960 se objevil National Socialist Bulletin (Zpravodaj nacionálního socialismu), první časopis publikovaný Americkou nacistickou stranou. Vzniknul po osmi vydáních časopisu Stormtrooper magazine. Mezitím 5. února 1960 donutilo námořnictvo Spojených států Rockwella, pod tlakem židovských skupin, přijmout vyřazení z námořních rezerv.

Navzdory zpravodajské karanténě, která na něj byla uvalena, navzdory porážkám a věznění, navzdory chronickému nedostatku financí, navzdory vážným potížím s kádry a navzdory tisícům dalších potíží a nesnází získávala jeho kampaň veřejné uznání a vytrvale postupovala. Noviny se nedokázaly zmínkám o jeho drzých a odvážných činech úplně vyhnout; vydavatelé a sloupkaři pocítovali neodolatelné nutkání ho kritizovat či „zesměšňovat“. Dokonce i v rádiu a televizi někdy podlehl pokušení a porušili zákaz jakékoliv publicity pro Rockwella.

Obraz Georga Lincolna Rockwella a Americké nacistické strany, vytvořený masmédií, byl samozřejmě hrubě zkreslený. Rockwell úspěšně nutil média, aby mu, víceméně proti své vůli, věnovala pozornost. Bohužel je nemohl přinutit k nestrannosti, či dokonce k pravdomluvnosti, takže například rozhovor pro časopis Playboy začínal poznámkami jako: „Minule dotazovaný kontroverzní Rockwell nemůže být nazýván mluvčím žádné společensky nebo politicky významné menšiny. Ale cítili jsme, že jedovatost Rockwellova mesiášského panrasismu by mohla dát základ skutečně odhalujícímu rozhovoru se 48-letým Führerem, obnažujícím jak jeho zuřivý rasismus, tak patologický fašismus.“

Další komentář: „Otázky ohledně Lincolna Rockwella se pak scvrkly do jedné: jak daleko může Amerika nechat zajít nenávistné štváče. Odpadne shnilá větev na stromě americké demokracie, nebo otráví celý organismus?“

Skutečně ambiciózní spisovatelé, vydavatelé a reportéři se k takovým poznámkám nesnižovali, ale zase mezi sebou soutěžili, kdo o Rockwellovi napíše odpornější lži. Byl obviňován ze zbabělosti, sadismu, sobeckosti, přecpávání se i z únosů: „Jako Adolf Schickelgruber, který je pro něj vzorem, věří ve vedení z pozadí – pokud je to možné.“ V jednom časopise byl „citován“, jak se chlubí, že kdysi nějakého provokatéra vykastroval holýma rukama; a jiný tvrdil: „Hysterické blouznění George Rockwella už extremisty vybičovalo do krajní meze. Minulé léto se tři jeho stormtroopeři rozhodli potěšit svého Führera únosem židovského dítěte z Washingtonu D.C. a jeho držením na stranickém velitelství po dobu několika hodin. Kolik nevinných lidí bude ještě trpět, než se Robert F. Kennedy a ministerstvo spravedlnosti pohnou?“

Vrcholem všeho byl příběh, „jak sám využívá všech privilegií a nařizuje, aby mu byla podávána jídla v jeho pokoji. Jí taková skvělá jídla jako želví polévku, humry a steaky, zatímco jeho lidé jedí sekanou. Mezi jídly si užívá popíjení skvělých vín.“ Tato poslední fantazie připomíná články publikované v německém tisku (před rokem 1933), které zobrazovaly Adolfa Hitlera jako opileckého zhýřilce (Hitler se opil jen jednou v životě: na abiturientském večírku) a marnotratníka, jenž si za peníze svých stoupenců žije na vysoké noze, pořádá večírky se šampaňským a platí kurvy.

Rockwell bral tyto lži a pomluvy filozoficky; židy vytvořený veřejný obraz je lepší než vůbec žádný obraz. Židé – a nežidovští publicisté úzkostlivě projevující sympatie židům – ve skutečnosti nenesou za tento obraz celou vinu. Jeho vytvoření jim vědomě umožnil sám Rockwell, což přiznal slovy: „...Když mám vzácnou možnost využít masmédiu jako v případě, kdy jsem nedávno poskytl rozhovor pro Playboy, jsem nucen pečlivě hledat hranici mezi tím, co bych chtěl říct a tím, co by chtěl nepřítel slyšet. Kdybych vědomě nevystupoval aspoň napůl jako bláznivý negramot, co má o kolečko míň, nikdy by takový rozhovor neotiskli.“

Cena, kterou platil za to, že se stal obecně známým jako „Mr. Nazi“ (pan Nácek), byla opravdu vysoká. Ostatní lidé se zdravými rasovými instinkty, ale bez Rockwellova pochopení politické reality, byli samozřejmě tím, co jim připadalo jako Rockwellovo směšné šaškování, dost zděšení. Většina lidí, dokonce i ti poměrně sofistikovaní, kteří zasvěceně mluvili o „řízeném zpravodajství“, židovskou techniku Velké lži prostě nedokázali pochopit.

Obyčejní lidé tak dost často došli k nepravděpodobnému závěru, že Rockwell je nějaký agent provokatér, zrádce, kterého si nepřítel koupil, aby skutečné rasisty a vlastence zdiskreditoval. Jeho korespondence s některými z nich odhaluje směsici nechuti a neschopnosti vidět podstatu skutečných problémů, kterým čelí naše rasa, a upřímné snahy o pochopení. Následující ukázka z dopisu členovi snobské rasistické skupiny, která se nazývala „Evropská osvobozenecká fronta“, je typická:

Vážený pane...:

Uvědomuji si, že jsem jen hloupý, pošetilý Američan, ale tuto zem miluji i přesto, že to odsuzujete. Vy nenávidíte to, co s ní židé dělají, ale jste jako muž, který dovolí, aby jeho nastávající znásilnila banda zločinců a pak ji za to odkopne. Hanba vám! Americký vliv v Evropě vůbec není americký, a vy byste to měl ztratit vědět. Skutečný americký vliv byl Henry Ford, náš západ a podobně.

Evropa je unavený stařec – spíš než unavená stará dáma – a jestliže má být západní kultura zachráněna, bude zachráněna posledními západními barbary, americkými barbary, které miluji. Lidé jako vy, zdvořilí, uhlazení, vzdělaní, pyšní a „povýšení“ nad odporným fyzickým násilím nemůžou zachránit ani sami sebe, natož národ, kulturu či rasu. Vy a lidé z Evropské osvobozenecké fronty na to jdete špatně. Vy už nemůžete osvobodit Evropu s Evropany. Hitler do toho dal každický kousek svého génia, a přesto byl rozdrčen americkými barbary. Vy a vaše parta intelektuálů jste zuřivě zamilovaní do toho, co už je pryč a ignorujete to, co je teď. Řím už není. Vy se ho snažíte vzkřísit a ono to nejde, protože tam už žádní ušlechtilí Římané nejsou, přinejmenším ne v dostatečném počtu, aby mohli bojovat. Evropa je jako jedna velká Francie – pěkná slova, pěkné písně a mrtví lidé. My jsme pomáhali zabít Evropu. Pokud ji osvobozujete tak, jak byla „osvobozena“ Francie, během století upadnete do degenerace...

Samozřejmě že jsou v Evropě dobří a silní bojovníci, ale jsou zaplaveni lidským odpadem, který tam zůstal v rozvalinách dvou světových válek podporovaných židy a vybojovaných Američany. Buduji tu

Nacionální Socialismus pomocí takových prostředků a metod, jaké máme. A dělám to i přesto, že se na mě díváte skrz prsty...

Kdykoliv od vás nebo někoho jiného dostanu vzkaz o hře „my jsme ti praví Nacionální Socialisti“ a začíná tu Nacionální Socialismus, obětuji svou sílu ve prospěch věci, které jsem obětoval celý život, rodinu, pohodlí a všechno, co musím dát bez ohledu na to, co jste řekli...

Jeho silnou stránkou byla upřímnost, ne diplomacie.

Aby zmírnil nedůvěru a nepřátelství, jak jen mohl, brzo přestal svou energii směřovat na vyvolávání rozruchu a směřoval ji víc na klidné vysvětlování svých myšlenek. Jeho prvním významným počinem v tomto směru bylo vydání vlastní politické autobiografie *This Time the World* (Tentokrát svět). Psal ji narychlo koncem roku 1960 mezi projevy, soudy, pouličními bitkami a zoufalou snahou získat pro svou malou skupinu peníze, takže ji dokázal zveřejnit až o rok později. Knihu kompletně vytiskli a vážali jeho nevyškolení stromtroopeři, a jejich jediným strojem byl malý kancelářský rozmnožovač. Naprostá upřímnost, s jakou byla napsána, několik čtenářů přesvědčila, ale kvůli židovské „karanténě“ byly potíže s distribucí, takže se do oběhu dostalo jen několik tisíc kopií.

V říjnu 1961 vyšel první *Rockwell Reports*. V rozmezí od 4 do 36 stran napřed vycházel jako dvouměsíčník a pak měsíčník, který během zvláště těžkých období opět vycházel jednou za dva měsíce. *Rockwell Reports* představoval vzrušující směsici nacionálně socialistické ideologie, aktuálních politických analýz, prognóz, politických karikatur a kreseb, kopií vhodných novinových výstřižků a fotografií z činnosti strany. Všechny nesly jeho jedinečnou stopu, víc než jakákoliv jiná věc, a za vydávání nesli zodpovědnost mladí muži, kteří tvořili kádry rostoucího hnutí.

Rockwell od začátku chápal, že nacionálně socialistické hnutí musí časem působit v celosvětovém měřítku. Hlavním politickým cílem hnutí bylo, jako předpoklad dosažení dlouhodobých rasových cílů hnutí, ustanovení árijského světového řádu. Tento koncept od jara 1959 existoval na papíře jako „Světová unie volného sdružení Nacionálních Socialistů“ (World Union of Free-Enterprise National Socialists), avšak až do léta 1962 nepřesáhl hranici korespondence s jednotlivými Nacionálními Socialisty v Evropě. Začátkem srpna 1962 Rockwell zorganizoval v Cotswold Hills, blízko Cotswoldu v Anglii, setkání představitelů Nacionálního Socialismu ze čtyř dalších zemí a Světová unie začala formálně existovat. 5. srpna podepsali protokol, nyní známý jako Cotswoldská dohoda, zavazující nacionálně socialistické hnutí ve Spojených státech, Velké Británii, Francii, Německu (včetně Rakouska) a Belgii ke spolupráci. Původně se plánovaly výroční schůze, ale osud tomu zabránil. Rockwell byl v Americe během příštích pěti let pod rostoucím tlakem a situace byla stále bouřlivější.

Rockwellův původní plán měl tři fáze. První fáze, zahájená v březnu 1959, zahrnovala provokativní, ale v podstatě nekonstruktivní aktivity. Jejím smyslem bylo získat si publicitu a vykreslit určitý veřejný obraz, bez ohledu na to, jak zdeformovaný. Druhá fáze byla stadiem budování kádrů. Během ní měla být vytvořena silná, disciplinovaná, efektivní a profesionální nacionálně socialistická organizace na vysoké propagandistické a organizační úrovni. Třetí fází bylo stát se masovou organizací.

První fáze byla provedena mistrovsky. Rockwell se ve hře bez pravidel ukázal jako výjimečný stratég a dokázal se prokletit židovskými překážkami. S chladnou neúčastí sledoval, jak na něj kydají haldy lží a špíny a kdykoliv začínali polevovat, znova je vyprovokoval k aktivitě. Bystře analyzoval postavení židů. Věděl, že ačkoliv drží hlavní klíč k utváření veřejného mínění, byli do značné míry svázáni faktem, že tato kontrola musí zůstat skrytá.

Také věděl, že značná část zpravodajů, vydavatelů, sloupkařů, hlasatelů a dokonce i majitelů jednotlivých novin a televizních stanic nejsou židé, a tito lidé mohou, kromě přímých a kategorických příkazů, jednat v přímém rozporu s oním židovským klíčem a mohou na dané podněty reagovat víceméně nepředvídatelným způsobem. Tak tedy, stylizující se do pozice a dávající prohlášení, která se „průměrným lidem“ zdála extrémní, či dokonce legrační, lákal novináře, aby ho hojně citovali. Ti si mysleli, že tím Rockwella i jeho filozofii zdiskreditují. Co si neuvědomovali bylo to, že než bude moct hnutí z působení na masy profitovat, musí se obrátit k velkému množství neprůměrných občanů – nebojácných idealistů, kteří by mohli vytvořit nacionálně socialistické kádry.

A tito lidé reagovali na Rockwellovo poselství zcela jinak než liberální publicisté a jejich průměrné publikum. Dokázali vidět pod povrch jeho „legračních“ sdělení až k jádru hluboké pravdy, kterou obsahovala. Zatímco se průměrní občané, neschopní myšlení mimo bezprostřední každodenní problémy, dívali na Rockwellova sdělení jako na „příliš extrémní“, přesně jak to novináři chtěli, ti, kteří dokázali domyslet i zítřejší důsledky dnešního vývoje – a proto i důsledky za staletí – viděli naprostou oprávněnost jeho tvrzení. Jenže takoví lidé jsou v obyvatelstvu zastoupeni dost řídko a Rockwell potřeboval vytvořit širokou síť; s tím mu pomáhali novináři, zatímco si mysleli, že ho špiní. Rockwell také věděl, že jeho obraz, jaký byl zakořeněn v myslích mas, je teď sice nevýhodou, ale bude cenný do budoucna, až bude alespoň určitá část mas připravena na „extremistu“.

Fáze dvě – budování kádrů a rozvoj organizace – do jisté míry souvisí s fází jedna, kdy se stal Rockwell velmi rychle známým a tak přitáhl několik idealistů potřebných pro druhou fázi. Tito lidé představovali kostru organizační struktury, která se později rozšířila. Během první fáze se dostala ke slovu dokonce i část fáze tři, když Rockwell v roce 1965 kandidoval na guvernéra státu Virginie.

Volební kampaň byla nesmírně cenným tréninkem nejen pro Rockwella, ale i pro vedení jeho strany. Rockwell chápal potřebu rozvinutí dokonalé masové kampaně a rozhodl se získat v tomto směru zkušenosti radši dřív než pozdě. Jak později přiznal, po zisku méně než 1,5% hlasů mu kampaň dala lekci a pomohla mu znovu realisticky zhodnotit celkový stav hnutí. Předtím, jakmile se mu ve fázi jedna začalo dostávat široké publicity, podlehl příliš optimistickému pohledu, že hnutí začíná nabírat masy přívrženců; proto věřil, že by fáze dvě a tři mohly být do značné míry souběžné.

Po kampani ve Virginii, která mu opět připomenula obrovskou lhostejnost veřejnosti, si uvědomil, že fáze dvě bude mnohem delší, než původně čekal a že aby mohla být úspěšně zahájena fáze tři, musí být splněny dvě věci: významné vnitřní zesílení hnutí a významně se zhoršující obecná rasově-sociálně-ekonomická situace.

S tímto vědomím se v roce 1966 rozhodl zahájit všeobecnou činnost. Jak už jsem zmiňoval, první dvě fáze stranické činnosti se do značné míry překrývaly a přechod mezi nimi byl ohraničen především zvýšením důrazu. Fáze jedna byla „nacistickou“ érou hnutí. Fáze dvě je začátek nacionálně socialistické éry. Aby bylo toto zdůrazněno, Americká nacistická strana se 1. ledna 1967 formálně přejmenovala na Nacionálně socialistickou stranu bílých lidí (National Socialist White People's Party) a toto datum lze považovat za zlomové. Hlavním krokem tímto směrem bylo objevení se Nacionálně socialistického světa (National Socialist World) před šesti měsíci. A o šest měsíců později – v červnu 1967 – se konala historická transformační stranická konference v Arlingtonu. Zde Rockwell nasměroval hnutí novým směrem, vysvětlil potřebu celkové profesionalizace všech aktivit, od zvýšení přílivu financí po tiskovou propagandu, aby bylo možno během dlouhého období růstu a boje, který stál před hnutím, čelit předpokládaným těžkým podmínkám.

Bylo mu čtyřicet devět let. Posledních osm let pracoval v průměru šestnáct hodin denně, sedm dní v týdnu. Jeho fyzická i psychická síla byla obrovská. Obvykle se musel soustředit na několik úkolů najednou. Musel plánovat demonstrace, připravovat projevy, psát propagandu, účastnit se soudů, shánět peníze, a to všechno za téměř nemožných pracovních podmínek a za neustálého řešení překážek. Udržovala ho pouze nesmírná vitalita jeho mohutného, šest stop a deset palců vysokého těla a obrovské rezervy duševní síly.

Cesta, která byla před ním, rozhodně nebyla snadná; naopak, kromě starých úkolů spojených s rozruchem a publicitou přibýly s přechodem hnutí do další fáze nové problémy. Jiní lidé – i silní lidé – by možná podleli pokušení držet se osvědčené cesty a nepouštět se na neznámé a nesnadné území. Našli by si sto důvodů, proč neměnit modus operandi, se kterým v minulosti dosáhli úspěchů. Jenže pro Rockwella bylo příznačné, že ani na okamžik nezaváhal. Když viděl, že přišel čas, aby hnutí změnilo taktiku a přijalo nové výzvy, uložil si nové závazky se stejným odhodláním, které projevil v první fázi.

Nyní bylo nutné vybudovat pro stranu nový veřejný image, či spíše postupně přetvářet hrubě zkrleslý obraz, který vytvořil nepřítel. Byl to obtížný úkol, takže zbytek léta 1967 strávil plánováním budoucnosti a dokončováním své druhé knihy *White power*.

V jednom ze svých posledních dopisů, napsaném v srpnu dvěma manželům, věrným členům strany, odhalil část introspekce, již se v této rozhodující době zabýval:

Vážení,

rozhodně nemám pocit, že byste měli jasno v tom, co se udělalo, co se dělá teď a co by se mělo (nebo nemělo) udělat v budoucnu. Proto jsem se rozhodl sepsat určité myšlenky, které to můžou objasnit (A často jsem zjišťoval, že tato snaha pomoci ostatním zatím pomáhá mně samotnému.). Tento dopis neobsahuje žádný plán nebo všeobecný postup; jsou to jen střípky z mysli, která se zdá být blízko zhroucení a vzbouření. Nejprve bych chtěl předestřít neřešitelnou otázku, která mě trápí. Snažil jsem se co nejvíc poučit z historie a jsem si vědom podstaty všech velkých bojů. Byly zde miliony sporů, bitev a tak dál, téměř všechny prohrané. Historie si málokdy pamatuje poražené, jen jsou-li poraženi zvláště zajímavým a dramatickým způsobem. Ale v historii máme i některé vítěze, které jsem pečlivě studoval (s přáním, abych se mezi ně jednou připojil), abych zjistil, zda existuje vzorec jednání, který by mohl být klíčem k tomu, proč vyhráli, když skoro všichni ostatní prohráli. Nemůže o tom být pochyb; takový vzorec existuje, třebaže se příčiny a postupy různé a prolínají se od Leninova bolševismu po Nacionální Socialismus Adolfa Hitlera, od malé staré dámy, která se postaví za svého souseda na venkově, až po Čingischána a jeho stroj meloucí lidi. Vítězové byli vždy odhodlanější, fanatičtější ve svém neústupném rozhodnutí pokračovat, než jejich soupeři. To znamená, že vyhrává ten nejvytrvalejší. Ale ani to není celá pravda. Historie je plná vytrvalých blbů, kteří se opakovaně drápali do kopce, aby z něj skákali s „křídli“ a zase dopadali na zem tak dlouho, až z nich nic nezbylo...

Ze všech těchto věcí jsem si vzal ponaučení, že vítěze tvoří tyto věci: správný postup, dobře rozfázovaný a načasovaný; vůdce pevně rozhodnutý bojovat dokud může a schopný přenést svou vůli na vojáky; a taky štěstí. Když se tak dívám na své vlastní postupy, vůdcovství a štěstí, zjišťuji, že naprosto nedokážu posoudit, zda jsem jedním z fanatiků běhajících na kopec s přilepenými křídly, nebo zda jsem jedním z mužů, kteří budou vytesáni do kamene... Nemyslím, že někdo z nás zná odpověď. Jenže já mám oproti Vám výhodu, že jsem se už před dávnou dobou rozhodl udělat se svým životem – nebo s tím, co z něj zbylo – to nejlepší, co můžu: ovládnout své chvění, nezavírat oči a nepouštět se cíle, dokud nebudu u něj...

V pátek 25. srpna 1967, dvě minuty před polednem, ho blízko velitelství v Arlingtonu srazila vražedná kulka.

Vrahem byl muž, kterého Rockwell před několika měsíci vyhodil ze strany kvůli jeho opakovaným snahám vnést do stranických publikací marxistické myšlenky a veřejně propagovat doktrínu rasového bolševismu. Počkal si na něj na střeše nedaleké budovy a střílel do Rockwellova auta, které řídil. Je ironií, že Rockwell tohoto malého, obtlouklého bolševika vytáhnul před osmi lety ze špíny New Yorku a od té doby se o něj téměř otcovsky staral. Nikdy se nevzdal snahy vštípit mu aspoň trochu slušnosti a cti, navzdory jasným důkazům, že to je notorický lhář, zloděj a nevyčísitelný spiklenec. Odměnou za všechny tyto dobře míněné snahy mu byl po léta jen zármutek – a nakonec smrt, protože si tento malý zkažený výtržník myslel, že má šanci se „pomstít“ za vyhození ze strany.

Vláda Rockwellovi upřela právo být pohřben na národním hřbitově. Jeho straničtí kolegové jeho tělo zpopelnili a 30. srpna odpoledne proběhla v Arlingtonu nacionálně socialistická vzpomínková akce. Proslov o něm byl krátký, ale dojemný:

„Nacionální Socialisté! Kolegové bílí Američané! Dnes máme smutný úkol pohřbit našeho milovaného velitele, Lincolna Rockwella, mučedníka zabitého kulkou zbabělého vraha. Pro ty, kdo s ním každý den pracovali, pro kamarády v celé Americe a pro Nacionální Socialisty po celém světě představuje jeho smrt obrovskou ztrátu, kterou v příštích dnech a letech zápasu, jež jsou před námi, všichni pocítíme. Jeho

inspirace a vůle, pramenící z jeho moudrosti a hrdinství jeho ducha – ty nám daly motivaci a vedení, které jsme tolik potřebovali, abychom během mnoha černých dnů v minulých letech vydrželi bojovat.

Ohromující nenadállost jeho odchodu a vřava několika posledních dnů nám ještě neumožňuje velikost této ztráty plně docenit. Ale ještě horší snad bylo naprosto ubohé – opovrženímhodné a nestoudné – zacházení s naším padlým velitelem ze strany vlády národa, jemuž po celý svůj dospělý věk tak oddaně sloužil. George Lincoln Rockwell zasvětil svůj život boji s bolševismem v době, kdy na druhém konci světa padají tisíce Američanů za obětí témuž bolševismu – přesto mu americká vláda odepřela žádost být pohřben na místě, které si zvolil.

George Lincoln Rockwell sloužil Americe 20 let ve dvou válkách. Znova a znova riskoval život při obraně země a národa, které tak miloval. Nebyl to voják v křesle, sám si vybral zařazení s požadavky té nejvyšší odvahy a schopností: byl stíhačem. Jeho věrná služba, odvaha a schopnost vedly k jeho povýšení na velitele, který velel třem eskadrám, i k zisku devíti vyznamenání. A americká vláda ho neuznala za hodného pohřbení vedle jeho kamarádů spolubojovníků.

George Lincoln Rockwell obětoval víc a bojoval tvrději za věci, které mu byly drahé – jeho rodná země, spoluobčané a především rasa – než kdokoliv jiný. Byl si vědom svých povinností a neohroženě je plnil, dokonce i když to vedlo k tomu, že se proti němu skoro všichni postavili. Viděl víc než ostatní lidé a bojoval odhodlaněji. Naprosto dodržoval zásadu velkého Vůdce, jehož filozofie utvářela i jeho vlastní myšlení: Kdo chce žít, ať bojuje; a ti, kdož na tomto světě věčného boje bojovat nechtějí, si žít nezaslouží.

On bojoval a zemřel. Přesto není Lincoln Rockwell skutečně mrtvý, jelikož vybudoval hnutí a rozšířil ideu. Kulkou, která ho srazila, toto hnutí nebylo zničeno a tato idea nebyla umlčena. A dokud bude existovat hnutí a idea plnící mysli a srdce lidí, duch Lincolna Rockwella žije dál.

Zde před námi leží popel mučedníka a my jsme naplněni vážným vědomím tragédie. Nejsme tu, abychom truchlili, ale abychom mu vzdali čest a znovu své životy zasvětili věci, které sloužil. Teď musíme své úsilí zdvojnásobit, aby nezemřel nadarmo. Jeho velká oběť nás musí posunout vpřed směrem k vítězství – vítězství našeho národa a naší velké bílé rasy nad chorobou, která nás napadla a nad nepřáteli, kteří nás utiskují. V tuto chvíli musíme mít na mysli staré přísloví, jenž nám velitel říkal: Kameny a malta našeho hnutí jsou kosti a krev jeho mučedníků. Teď by po nás chtěl, abychom zapomeli na svůj zármutek a naplnili se pýchou, že jsme mohli takového vůdce následovat.

Protože to byl on, Lincoln Rockwell, kdo znovu pozvedl pochodeň, jež dvacet let předtím klesla na zem. Adolf Hitler založil naše hnutí a navždy si získal v sáze naší rasy jedinečnou pozici; ale nebýt Lincolna Rockwella, úžasné dílo Adolfa Hitlera mohl být bezcenné. Byl to Lincoln Rockwell, kdo nás vedl po strmé cestě, když jsme váhali a chtěli to vzdát. Byl to jeho příklad, který nás inspiroval, abychom dělali to, co jsme věděli, že máme dělat a nedělali to, co by bylo nejsnazší. Byla to jeho ruka, která nás vyvedla z bludiště porážek, degenerace a zoufalství, a ukázala nám cestu k výšinám; a byl to jeho hlas, který nám donekonečna opakoval, že musíme v boji za rasu pokračovat.

Jelikož jsme pohřbili tělesné pozůstatky Lincolna Rockwella, nastal čas přečíst si opět pasáž z Vůdcovy knihy, kterou miloval ze všech nejvíc. Přečtu kapitulu dvanáct prvního vydání velitelova Mein Kampf:

Když se lidská srdce lámou a duše si zoufají, z příšeří minulosti se na ně dívají velcí přemožitelé úzkosti a strachu, hanby a bídy, duševního otroctví a fyzického útlatku, a vztahují k bázlivým smrtelníkům své ruce. Běda lidem, kteří se je stydí zachytit!

Kontakt:
American Nazi Party
P.O. Box 503
Eastpointe, MI 48021

KDO BYL WILLIAM L. PIERCE

Dr. William Luther Pierce, zakladatel a předseda National Alliance, známý americký nacionální aktivista, spisovatel a organizátor, zemřel 23. září roku 2002 kolem 12. hodiny polední. Po dlouhém boji s rakovinou skonal ve svém domě vysoko v horách v Mill Point.

Než byl oslaben nemocí, Dr. Pierce vyplňoval svůj 80-ti hodinový týdenní rozvrh psaním, vysíláním, vydáváním literatury a řízením organizace ve prospěch lidí evropského původu po celém světě stejným způsobem, jakým pracoval téměř bez přerušení po celých 36 let. Stál vysoko nad svými současníky; historie bude Williama Pierceho, spolu se Shawem a Nietzsche, řadit mezi vizionáře, který jasně viděl, co se evropskému člověku může stát; a bude uznávaný také jako velký muž činu, jenž pro své ideály pracoval v organizaci National Alliance, která bude pokračovat v jeho poslání i po jeho smrti.

Autor známých knih „The Turner Diaries“ a „Hunter“ (vydány pod pseudonymem Andrew MacDonald) se narodil roku 1933 v Atlantě, Georgii. Krátce navštěvoval blízkou vojenskou školu a nejvíce ho během těchto studií zajímala chemie, se kterou experimentoval ve sklepě domu svých rodičů. Z chemie též získal doktorát a následně pracoval na univerzitě v Coloradu. Během pobytu ve státě Oregon vstoupil do společnosti John Birch Society (z této společnosti však kvůli nesouhlasu s některými praktikami brzy odešel).

V roce 1966 potkal muže jménem G. L. Rockwell, se kterým navázal těsnou spolupráci a přestěhoval se do Washingtonu. Přestože Dr. Pierce nikdy do ANP nevstoupil, velmi blízce spolupracoval na všech projektech s touto organizací spojených. Po smrti Rockwella roku 1967 se stal Dr. Pierce vůdcem NSWAP (nástupce ANP) a v roce 1970 přešel z této organizace do NYA (National Youth Alliance – dříve známé jako organizace Youth for Wallace). Po rozpadu této frakce založil William Pierce vlastní, novou organizaci – National Alliance. Pod NA vycházelo mnoho publikací a magazínů. Za zmínku stojí měsíčník „Attack!“ a „National Vanguard“, následně pak „National Vanguard Book“ a „The best of Attack!“ či „American Dissident Voices“. V roce 1985 se sídlo NA stěhuje z Washingtonu do Mill Point, západní Virginie, blízko Hillsboro. V roce 1990 vzniká internetový projekt Free Speech (dvě hodiny rozhovorů na internetu týdně). V roce 1999 National Alliance bere pod svá křídla i Resistance Records a zanedlouho i hudební společnost Nordland Records. National Alliance se začíná šířit i do evropských států, Německa a Velké Británie.

Rok nato vychází o Dr. Pierceovi kniha od prof. Roberta S. Griffina s titulem „The fame of a Dead Man's Deeds: An up-close portrait of White Nationalist William Pierce.“ To je doposud jediná rozsáhlá kniha, která byla o tomto muži napsána. Organizace National Alliance se po smrti svého lídra z této ztráty velmi těžce vzpamatovává, ale je stále jednou z nejsilnějších pro-národních organizací.

